

CĂRȚILE ◦ ARVEN

Lina Moacă

Oameni, îngeri și demoni

TEEN FICTION
HERG BENET
PUBLISHERS

OAMENI, ÎNGERI ȘI DEMONI

FRAGMENTE DIN CARTE

CĂRȚILE • ARVEN

© 2014 Lina Moacă
© 2014 Cărțile Arven

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Această narațiune este fictivă. Orice asemănare cu întâmplări sau personaje istorice este aleatorie.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOACĂ, LINA
Oameni, îngeri și demoni / Lina Moacă. –
București : Herg Benet, 2014
ISBN 978-606-8530-23-9

821.135.1-31

Tipărit în România

Lina Moacă

Oameni, îngeri și demoni

CĂRȚILE • ARVEN

HERG BENET
PUBLISHERS

2014

*Mereu în gândul și inima mea,
Mihaela Cristina Meșter.*

„Dacă Dumnezeu ar fi tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine, căci de la Dumnezeu am ieșit și am venit... Pentru că n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis.

De ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți să-i dați ascultare cuvântului Meu.

Voi aveți de tată diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.“

Ioan 8:42; 43; 44

PARTEA ÎNTÂI
MAGNETISM

CAPITOLUL 1

FUGA DIN SUBTERAN

Priveliștea îngrădită cu blocuri de piatră îmi părea deodată fără capăt și tot mai apăsătoare. Aici, în această lume subpământeană atât de îndepărtată de fresc, strălucirea se revărsa numai din candelabre maiestuoase și torțe aurite. Sute de ani de minciuni, de lumină încremenită de ceară, înconjurați de creaturi atât de diferite de noi, creaturi care susținuseră că suntem parte din familia lor. Printre ei, trăisem mereu cu impresia că eu și geamănul meu, Willy, suntem o lume într-o altă lume. Însă în această clipă, descoperind adevărul, nu știam cum ar trebui să reacționăm. Cine eram de fapt noi? Mai existau ființe la fel? Ce se întâmpla dincolo de aceste ziduri subterane? Citisem milioane de cărți de toate genurile, credeam că deținem adevărul despre ființele ce ne însoțeau și despre cele de la suprafață. Dar abia acum ne dădeam seama că probabil toată informația pe care o primisem fusese foarte bine filtrată – știam doar ceea ce voia Stăpânul să știm. Lumea noastră fusese mereu sub controlul lumii lui. Realitatea din interiorul minții noastre și toate regulile cunoscute fuseseră de fapt create de el special pentru noi, printr-o manipulare abilă și avantajoasă. Poate întreaga

teorie cu privire la energia solară era o simplă invenție menită a ne ține sub control... sau poate nu? Oricum, în momentul în care le-am descoperit falsitatea, orice nesiguranță dispăruse dinăuntrul nostru. Chiar și cu riscul de a ne împrăștia în mii de particule, acum nimic nu ne mai putea opri pornirea.

Înainte de a acționa, eu și Willy ne-am organizat cu grijă, așteptând momentul prielnic. De data aceasta cu ochii bine deschiși și cu mintea limpede, am studiat terenul din preajma noastră, atenți să nu trezim niciun fel de suspiciuni asupra intențiilor pe care le aveam. Nimeni nu trebuia să știe că aflasem adevărul despre originea noastră. Willwolf nu ne era tată, iar toată protecția paternă exagerată pe care o arătase în tot acest timp fusese falsă, fără temeii. Era evident că dintr-un anume motiv acestui titan împietrit de orice trăire, care inspira doar teamă în jurul lui și stăpânea într-un fel crud lumea terană și subterană, îi era frică să ne lase liberi. În această noapte speram să găsim răspunsuri la toate întrebările care ne frământau, să descoperim ce ne aștepta de fapt la suprafață, să vedem dacă tot ce citisem era adevărat sau pură amăgire, asemeni întregii noastre existențe.

În afară de ființele care locuiau cu noi în palatul subteran, nu cunoșteam personal mai nimic. De la suprafață aveam contact numai cu Or, corbul de care Willwolf era nedespărțit. Cu siguranță, acea creatură întunecată era singurul lucru de care acesta se atașase și față de care arăta o oarecare considerație. De multe ori, privind în ochii ca două bijuterii ai corvidei cu pene lucioase ca smoala, aveam

sentimentul că priveam în însuși ochii stăpânului, la fel de negri și înfiorători... Și mai cunoșteam razele soarelui, pentru că ne alimentam cu energia lui. Niciodată nu primisem mai mult decât strict necesarul, motivația oferită fiind faptul că o cantitate prea mare ne putea distruge.

Observasem cum în zile înnorate, când nu aveam contact cu razele, corpurile noastre aveau rezerva aproape epuizată și involuntar absorbeau energie din mediul dimprejur, stârnind mici cutremure, și, de asemenea, din corpurile cele mai apropiate, epuizându-le, secătându-le de puteri. Imediat ce ne-am dat seama de ceea ce provocam, ne-am străduit să ne controlăm cât mai bine slăbiciunea, și ca să o ascundem, dar și ca să nu afectăm pe nimeni, până apăsese din nou soarele și ne învăluia cu lumina lui caldă, binefăcătoare.

Straniu că toți ceilalți membri ai familiei și restul creaturilor din subteran se fereau strașnic de lumină, ca de un aprig blestem strămoșesc. Stăteau ascunși, nu ieșeau niciodată afară în timpul zilei, numai noaptea. Mereu purtau pelerine groase, negre, cu glugă de protecție, atunci când ne însoțeau în încăperea unde o mică cupolă din granit se deschidea dimineața pentru câteva minute, astfel încât razele aurii să pătrundă până la noi. Chiar și așa, în acele clipe în care o geană de lumină naturală scânteia, revărsându-se asupra noastră, agonia de pe fețele lor era vizibilă. Ce se observa izbitor erau diferențele ce ne înfățișau. Fizic nu aveam nimic în comun cu ei; pielea lor era mult mai albă, de o paloare stranie, aproape translucidă și rece, pe când a mea și a lui

Willy era caldă. Ochii noștri erau verzi-albăstrui, ai lor întunecați și sclipitori ca onixul.

Bazându-ne pe instinct și observație – când nu primeam energie suficientă, o sustrăgeam dimprejur –, am elaborat un plan. Cum se întâmpla de obicei, înainte de miezul nopții, după clinchetele paharelor de cristal ciocnite, Willwolf și alaiul lui părăseau palatul. Iar noi, fără să irosim o clipă din cea mai potrivită oră, am trecut la acțiune. Robele de protecție, pe care aici le purtasem mereu ca pe o amuletă misterioasă, fiind țesute anume pentru noi, din chihlimbar, aur și smirnă, de către vrăjitoarea Lilith, soră și soție a lui Willwolf, pe aceste robe le-am înlocuit cu haine simple, din cele pe care văzusem că frații noștri le foloseau atunci când ieșeau noaptea la suprafață. După care, din depozitul generos al familiei, am pus într-o geantă câteva legături de bancnote europene și locale, ce știam că sunt necesare pentru drumul lung pe care îl aveam de parcurs.

Mai presus de toate, ne era teamă să ne testăm puterile pe alte creaturi. Însă era singura opțiune pe care o aveam ca să putem trece de gărzile înspăimântătoare ce străjuiau poarta ascensorului care urca acolo, în locul unde începeau zorii. Pentru ca visele noastre în privința lumii de sus să se adeverească, speram ca totul să meargă cât mai bine posibil, în așa fel încât să nu fie nevoie de o altă ocazie pentru a reuși să ieșim de aici, din adâncul pământului.

Neliniștiți, ne-am apropiat, fără să fim observați de cei optsprezece străjeri înveșmântați în negru. Concentrându-ne asupra lor, am inspirat adânc, captând undele de energie pe care corpurile lor reci

le emanau, tot la fel cum făceam și cu razele soarelui. Pentru o clipă, strigătul de suferință a străbătut aerul mohorât, iar ecoul s-a prelungit adânc în zidurile groase de piatră.

Am tresărit. Trupul meu s-a înfiorat când brusc a fost pătruns de energia rece. Senzația creată în interiorul meu era stranie și apăsătoare. Îngrozită, automat am accelerat procesul. O parte dintre ei au mai icnit o dată ascuțit, înainte de a se prăbuși fără vlagă pe marmura purpurie, urmați în scurt timp de toți ceilalți. Reușisem, obținusem rezultatul mult dorit, însă nu puteam să mă bucur – ceva nu îmi dădea pace. Simțindu-mi inima bătându-mi puternic în piept, m-am strâmbat dezgustată.

Willy mi-a văzut tulburarea și m-a tras repede în interiorul ascensorului îmbrăcat în oglinzi orbitoare de diamant.

— A mers, a șoptit el încântat. Poate din cauza asta îi este atât de frică lui Willwolf de noi? E posibil ca puterile noastre să le depășească pe ale lui, Stăpânul lumii?!

Eram într-o atât de agitată stare, încât am rămas o clipă nemișcată. Mă simțeam mult prea afectată, organismul meu reacționa ciudat, revoltându-se la noul tip de hrană. Probabil senzația neplăcută fusese amplificată de faptul că aspirasem totul dintr-odată, forțat, și nicidecum în modul natural obișnuit nouă.

— Ce tocmai a intrat în noi... e înfiorător de rece. Simt supramodulații la nivelul cordului și totuși parcă îmi îngheață sângele! am icnit eu. M-am uitat la Willy cu ochi întrebători. Tu te simți bine?

Colțul buzei i se ridică într-un zâmbet arogant,

arogața unei victorii.

— Ei bine, explorând senzația în profunzime, mă simt chiar puternic, invincibil!

Nervoasă, mi-am dat ochii peste cap.

— Eu abia aștept să scap de tot ce am luat înăuntru. E dezgustător!

— Auzi, dezgustato? Cunoscându-l pe Stăpân, te avertizez că s-ar putea să ne mai aștepte câțiva străjeri și sus.

Nu mă încânta ideea de a aspira încă o dată grozăvia aceea rece. Willy mi-a simțit imediat încordarea intensă și, cercetându-mă cu privirea, a murmurat:

— Bine, hai că o să încerc să rezolv problema de unul singur! Totuși, fii foarte atentă, vom pătrunde într-un teritoriu de care nu știm nimic...

Am aprobat din cap.

— Mulțumesc.

Rânji în felul lui, încrezut.

— Oh, te rog... îți poți regăsi curajul.

— Eh... Dă-mi voie! m-am strâmbat către el într-un acces deliberat de elogiu, apoi l-am atenționat serioasă. Totuși, sir invincibil, nu cred că e momentul potrivit, mai bine concentrează-te.

Un zâmbet șiret îi luminează chipul.

— Urmărește-mă!

Ușile s-au deschis și am văzut ușurată agonia din ochii negri fără pupilă ai străjerilor. Fratele meu controla perfect situația. Imediat ce trupurile lor au atins podeaua, am pornit grăbită pe scările din față, la capătul cărora se zărea o cupolă din granit asemănătoare cu cea din sala noastră de masă, doar că de dimensiuni mult mai mari.

La lumina slabă a torțelor, umbre ca niște fantasme vii și negre se mișcau unduindu-se pe pereți, prevestind parcă naufragii pe-o mare întunecată de suflul unor sălbăticii neîndurătoare. Cu inima tulburată, am întins mâna spre mânerul lucios de oțel. Însă curiozitatea și nerăbdarea dându-mi avânt, m-am răzgândit pe moment și instinctiv am ridicat brațele, să dau cupola la o parte. Am pus probabil prea multă forță, dorindu-mi să scap de toată energia apăsătoare pe care o acumulasem în interiorul meu. Din cauza aceasta am tresărit speriată când trupul mi-a țâșnit pur și simplu afară, odată cu bucata rotundă de rocă.

Zburam, colindam văzduhul, ca și cum aș fi avut aripi. Inima îmi cânta pe note nemaiauzite, senzația de plutire era incredibilă. Năucită și avidă de viață, am întins mâinile spre bolta cerească luminată de miliarde de stele și de minunata lună ce radia ca un glob de argint fermecat. Un aer cald și dulce, atât de plăcut și diferit de tot ce respirasem până acum, îmi mângâia fața, în timp ce ochii mei erau fascinați de impresionanta multitudine sclipitoare de corpuri cerești de pe brațul Orion al Căii Lactee, care mă îmbrățișau cu raze palide, transmițându-mi din energia lor. Nicio vibrație nu era aceeași, la fel cum nicio licărire nu semăna cu alta. În fața mea se deschidea un spațiu nemărginit, peisajul era copleșitor, iar parfumurile și trăirile mirifice. Și nu era nălucire, ci pură realitate. Puteam admira totul cu proprii ochi; mă simțeam în sfârșit liberă. Emoțiile nu puteau fi exprimate prin cuvinte.

— Ei... Lilly! l-am auzit pe fratele meu, strigându-mă.

Mi-am desprins privirea de la jocul stelelor și am urmărit sunetul vibrant al vocii lui.

— Uau... Am reușit! a exclamat Willy, uitându-se extaziat de jur împrejur. Însuflețit, cu ochii mari și părul vâlvoi, veni lângă mine. În aceeași clipă, m-a prins de mână, înălțându-mă tot mai sus, în văzduh.

— E atât de frumoasă noaptea..., am murmurat eu vrăjită de farmecul ei. Aproape nici nu-mi vine să cred că am irosit atâta amar de vreme fără să îndrăznim să cunoaștem această lume.

Am oftat, gândindu-mă la Willwolf și la existența noastră fadă.

— Ce bestie fără simțiri!

— Măi, să fie! Într-o zi poate ne vom lua revanșa, ce zici?

— Să-i mai acord timp din al meu? Nici gând, acum fiecare secundă e prețioasă pentru mine.

— Egoisto! rânji Willy încântat.

Mi-a dat drumul la mână și brusc a dispărut, ca prin farmec, în infinitul albastru. Apoi în următorul moment era din nou lângă mine, trăgându-mă după el; urcam și coboram într-o cursă nebunească. Viteza cu care zburam era uimitoare, pesemne puteam ajunge chiar până la lună, dacă am fi dorit. Totuși, prevăzători, am evitat să ieșim din câmpul gravitațional.

În depărtare se iveau luminile unui oraș, după informațiile pe care le aveam trebuia să fie Manaus. Am plutit deasupra pădurii amazoniene, ce părea o pajiște adâncă cu mii de secrete, un univers nevăzut, ascuns într-o ființă măreață, complexă și vie. Fascinați de sunetul vântului care adia ușor printre

copacii înalți de zeci de metri, ce-și îmbrățișau cren-gile într-o perfectă armonie, am ascultat foșnetul dulce al frunzelor. Fiecare plantă din această pădu-re avea sunetul și lumina ei tainică. Cu atenție, am urmărit mișcările animalelor și zgomotele care veneau din adâncul vegetal. Era un spectacol grandios care depășea cu mult imaginația. Deși cunoșteam din cărți ilustrate fiecare plantă și animal de pe fața pământului, cu totul altceva era să le asculți, să le miroși, să le vezi în habitatul lor natural, să le simți proporțiile și cântecul.

Aș fi vrut să ne putem bucura la maxim de aceste noi senzații incredibile, dar nu aveam timp de pierdut. Faptul că puteam călători într-un mod uimitor, aproape de neînchipuit, ne scutea de multe probleme. Însă trebuia să urmărim planul până la capăt, să fim cât mai departe de Willwolf înainte ca acesta să-și dea seama că evadasem și înainte să plece în căutarea noastră.

Într-un fel de delir cosmic, încărcăți de seva vieții, ne-am îndreptat spre teritoriul de dincolo de pădure, pentru a încerca să ne descoperim identitatea. Cerul se limpezea încet, încet, iar luna se pregătea să-i cedeze locul fratelui iubit, soarelui. Când primele raze și-au făcut apariția, am inspirat energia lor, coborând cu teamă spre apa care se întindea nemărginită sub noi. Nu se vedea altceva decât apă și cer... Un tot albastru.

Ne-am petrecut întreaga zi în interiorul oceanului, descoperindu-i pulsul impresionant. Abia când soarele colorat în nuanțe de un purpuriu viu se apropia de orizont, am ieșit la suprafață. Am privit

tăcuți, aproape încremeniți, primul nostru apus. Discul roșu, ca un glob mare de foc, pentru câteva clipe a aprins deopotrivă marea și cerul. Am admirat reunirea tainică dintre apă și foc. De îndată ce s-a lăsat amurgul, am parcurs și ultima bucată de drum.

CAPITOLUL 2

IZVORUL APEI VII

Stelele tronau cerul cu multicolore sclipiri, când am ajuns în pădurile întunecate ale Valahiei. Umplându-ne nările cu seva tare a pământului negru și adieri proaspete de cetină, plante de pădure și flori sălbatice, am căutat un loc ascuns, mai ferit, în care să ne petrecem ziua. Orele în libertate ne supraîncărcaseră cu energie. Ne simțeam excelent, așa cum nu ne mai simțisem vreodată, însă ne era teamă că poate nu o să facem față la mai mult.

Însuflețită de nerăbdarea și beția contactului cu pământul neumblat, mângâiam frunzele verzi care sub atingerea mea își intensificau culoarea și deveneau mai cărnoase, florile ce își deschideau petalele gingașe, scoarța copacilor care se netezea, mușchiul gros de pe pietre prinzând mai multă putere, iar stropii de rouă în scânteii variate sclipind aproape de ochii mei, ca nestematele cele mai minunate. Toate diamantele Stăpânului nu fuseseră în stare să-mi provoace o asemenea încântare.

— Ei, ce zici de asta? mă întrebă Willy, cu un aer înfumurat.

Întorcându-mi capul, am văzut cum privirea lui pătrunzătoare modela cu abilitate trunchiurile

groase și crengile stejarilor, construind un frumos adăpost pentru noi. Copacii îl ascultau, lăsându-se plecați după voia fratelui meu, într-o armonie naturală.

Cuvintele mi s-au oprit în gât, simțind brusc ceva ciudat pe șira spinării. Un fel de tensiune nervoasă mi-a înfiorat pielea, avertizându-mă de o imediată amenințare. Rafale grele de vânt, ca niște clești reci, ne-au înconjurat din toate părțile. Am tresărit. Pe nesimțite, o forță bizară, al cărei contur nu-l puteam desluși, mi-a pătruns trupul, ghidându-mă fără voie, ca o ispitire de neoprit. O lumină ca o flacără se prelingea de pe vârful muntelui. Copacii foșneau, păsările zburau în cercuri, iar urșii și lupii au început să urle. Pădurea întregă fremăta, trezită la viață.

Inima îmi bătea cu putere. Willy, protector, s-a apropiat imediat de mine și m-a tras lângă el.

— Se întâmplă ceva ciudat... Foarte ciudat, a zis.

— Crezi că ne-a găsit Willwolf? Ce putem face?

— Nu știu... E incontrollabil, răspunse nervos, printre dinți, cu glas aspru.

Willy a inspirat adânc, în timp ce brațele lui s-au strâns mai tare în jurul meu. Ne-am străduit să ne concentrăm și să rămânem nemișcați, să ne împotrivim cu încăpățănare acelei forțe care ne urnea împotriva voinței noastre. Zadarnic, era mult mai puternică – ne atrăgea ca un magnet.

Pregătită fiind să înfrunt orice pericol, totuși gânduri disperate se înlănțuiau în mintea mea, chinându-mă în umbre și fantasmă rătăcitoare, în timp ce forța necunoscută ne îndrepta spre un șir de stânci colțuroase, ce ne stăteau în față cu vârfurile

lor ascuțite ca niște țărui reci sculptați în piatră. Senzația de întuneric se accentua, iar urletele sălbăticiunilor se înteteau. M-am cutremurat și în aceeași clipă mi s-a părut că pădurea întreagă s-a zguduit odată cu mine.

În creier de munte, sus pe culme, în lumina transparentă a nopții, am zărit o captivantă aureolă reflectată de o siluetă umană ce se deslușea pe un fond de cerc radiant. Ajunși suficient de aproape, conturul impozant a prins formă, dezvăluind imaginea unui bărbat ce stătea sprijinit de un toiag din lemn, în veșminte albe strălucind ca argintul pur în lumina lunii. Am respirat ușurată. Oricine ar fi, nu era Willwolf. Pădurea se liniștea și ea încet, încet, până când o tăcere profundă, mângâietoare ca un giulgiu de mătase, s-a așternut împrejur.

Strălucirea de argint din jurul siluetei s-a rarefiat, ridicând în văzduh scânteii zburătoare, ca niște roiuri de fluturi argintii. Inima mi-a stat în loc.

Ființa care s-a înfățișat înaintea noastră semăna incredibil de mult cu noi. Straniu, dar mă simțeam ca și cum aș fi privit reflexia fratelui meu într-o oglindă. Forța pe care o emana trupul lui zvelt, aceleași trăsături, statură înaltă, culoare închisă la păr... Doar ochii îi erau de un albastru clar, profund, asemeni cerului senin. Energia lui vibrantă era ca o vrajă ademenitoare care mă captiva, cu un voal de bucurie intensă, binefăcătoare. Nu îmi mai era deloc teamă. Un sentiment nou, foarte firesc, își găsea loc înlăuntrul meu.

Fascinat și el, străinul ne-a privit în tăcere, prelung. Își muta doar privirea de la unul la altul. Apoi

toiagul i s-a scurs din mâna dreaptă și s-a apropiat de noi.

— Cine sunteți? De unde veniți? ne-a întrebat cu ochi aprinși. Vocea lui avea un ton aparte, puternic și totodată suav.

— Eu sunt Lilly, iar el e fratele meu, Willy. Venim...

Willy, buimac, privind fix înspre copia lui, m-a strâns discret de mână, să mă opresc, să fiu mult mai prudentă.

— De ce ți-am răspunde, cine ești tu? l-a chestionat geamănul meu pe străin, cu voce puternică, în timp ce îi iscodea cu interes trăsăturile. De ce ne-ai adus aici?

Fără să pară că l-ar fi auzit, bărbatul continua să ne privească accentuat, gânditor, aproape la fel de uluit precum probabil eram și noi.

— Willy și Lilly! zise străinul într-un târziu, ca în transă, cu o stranie exaltare în privire și glas.

Pupilele-i dilatate păreau atât de strălucitoare!

— Oh, nu se poate! Nu e posibil... Willy și Lilly... Și totuși e limpede ca apa izvorului! continuă el vizibil afectat.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat pe ton ridicat, tulburată de comportamentul lui straniu.

— Willy și Lilly... Sunteți la fel, atât de asemănători. Ochii sunt un amestec de albastru și verde și aveți același nume, continuă el la fel de pierdut. Willy și Lilly – Willhelm și Liliana...

— Willwolf și Lilliana, l-am corectat eu automat.

Willy, care încă aștepta un răspuns, o explicație, îl fixa nedumerit pe străin, în încercarea de a-i descifra

intențiile în sferele care-l compuneau. Totuși, mie asemănarea și energia atât de caldă, de plăcută, pe care acesta o emana, precum și aureola de lumină care-l înconjura îmi inspirau doar încredere și pură curiozitate. Erau atâtea lucruri pe care voiam să le știu! Evident, fiind la fel ca noi, ne putea ajuta.

— Willwolf? a reacționat străinul imediat, ca în fața unei fantome. Sprâncenele i s-au strâns, izbuclind cu mâhnire: Desigur, fratele meu...

— Fratele tău? am întrebat surprinsă, aproape deodată cu Willy.

Străinul a încuviințat din cap, rostind cuvintele mai potolit.

— Ei bine, nu vă tulburați! Eu sunt Wilhelm, fratele lui Willwolf, iar Liliana mi-a fost soție.

Atât eu, cât și Willy ne-am holbat ochii auzind afirmația lui, studiindu-l cu și mai mare atenție. Uluită, l-am privit înmărmurită, într-o clipă parcă nesfârșită.

Inima mea a reacționat prima, accelerându-și bătăile. Dintr-un impuls, am întins mâna spre el, să-l îmbrățșez. O multitudine de senzații noi m-au asaltat, faptul că îi simțeam căldura și emoția coplesitoare, paternă, mă umplea de fericire și pace. Degetele calde care îmi mângâiau cu blândețe părul mi-au dat un sentiment extraordinar de siguranță.

M-am uitat la el, emoționată, cuvintele pornindu-mi nestăvilite.

— Soția ta? Tu ești tatăl nostru!

— Să fie adevărat? a șoptit Wilhelm, plin de speranță. Să am doi copii, doi gemeni, cu iubita mea Liliana?

Am întors privirea ușor spre Willy, care, cum îi stătea în fire, nu se mișcase din loc, reflectând. Trupul îmi vibra de emoție, când am încuviințat din cap, atingându-mi pieptul.

— Inima mea te-a recunoscut din prima clipă, tată. În plus, privește-ne! Suntem identici.

Irișii lui de un albastru înviat străluciră cu profunzimea a două astre.

— Nu am mai fost atât de tulburat din ziua când am pierdut-o pe mama voastră. Avem atât de multe de împărtășit! Urmați-mă, spuse el, arătându-ne spre o rocă masivă și abruptă, care s-a deschis ca o poartă în momentul în care ne-am apropiat.

Am pătruns într-un tunel complet luminat, fără să conțină însă nicio sursă reală de lumină. Pereții din piatră aveau reflexii calme de violet-albăstrui. După câțiva zeci de kilometri parcurși în interiorul muntelui, am ajuns într-o aulă gigantică, susținută de coloane și arcuri înalte de sute de metri. Toate bătăute în diamante și pietre prețioase. M-am oprit, privind încremenită – imaginea era uluitoare. De tavanul din piatră, perfect sculptat ca o cupolă mistică, atârnav candelabre imense din aur, cu sute de brațe, și în fiecare braț ardea praf stelar. Picturi gigantice cu rame tot din aur acopereau pereții. Într-o parte, o cascadă minunată străpungea stânca. Susurul melodios al picăturilor în cădere se împletea cu trilul păsărilor, într-o melodie perfectă. Mii de fluturi cu aripile luminoase și numeroase specii de plante și flori de o negrăită frumusețe formau un tablou de culori nemaivăzute. Pe jos era un luciu de apă și multă verdeață, cu excepția unei porțiuni care era pavată cu

un mozaic de marmură albastră, roșie, neagră și albă. Acolo era așezată o masă din argint și lemn masiv, în jurul căreia am numărat nouă scaune.

— Captivant! a exclamat Willy impresionat, rostind cuvintele aproape în șoaptă.

Am suspinat, aprobându-l.

— Într-adevăr. Totul e atât de viu!

— Bine ați venit acasă! ne ură fericit părintele nostru. Faceți-vă comozi și povestiți-mi cum a fost viața voastră. Vreau să știu totul despre voi.

Oftez, ca după o viață înăbușită, golită de orice trăire.

— Păi, destul de uniformă, fără variație, ca un șir nesfârșit de puncte. Am stat închiși de când ne știm într-un maiestuos palat-catacombă, ascuns undeva în mijlocul Amazonului. Până ieri nu cunoscusem această lume decât din surse externe, care ne-au fost oferite doar ca să ne ajute să ne formăm o idee despre această planetă. Am crezut mereu tot ce ne-a spus Willwolf. Observasem bineînțeles deosebirile majore dintre noi. Dar cum el ne fusese alături de când deschisesem pentru prima dată ochii, nu i-am pus niciodată la îndoială cuvântul. Ne obișnuisem cu felul lui distant – ridicase un fel de barieră invizibilă între noi doi și restul familiei. Aveam spațiul nostru bine delimitat și organizat. Willwolf ne spusese că a fost creat pentru ca într-o zi să stăpânească cu drepturi depline întreg pământul, iar noi eram fiii lui născuți cu o terrană pe nume Lilliana, care murise imediat ce ne-a adus pe lume. Datorită faptului că moștenisem trăsături de la ambii părinți, unul muritor și celălalt nemuritor, ieșisem atât de diferiți,

neîncadrându-ne în niciun tipar. Aceste deosebiri l-au făcut pe Willwolf să ia măsuri care se doreau a fi protective: nu puteam ieși ziua afară, pentru că absorbind mai multă energie decât era necesar ne puteam descompune, iar noaptea sângele nostru mult prea fierbinte ar fi atras pericole – motivând că inevitabil puteam pune în primejdie tot ce ne înconjura. E ciudat, dar nu am înțeles la ce anume se referea, iar el s-a ferit mereu să intre în amănunte. De altfel, deciziile pe care le lua Stăpânul nu puteau fi niciodată puse la îndoială.

— Noaptea ies la vânătoare, iar instinctul criminal preia complet controlul asupra lor. Orice ființă care emană căldură e o posibilă pradă pentru ei, explică Willhelm. Totuși, cunoscând autocontrolul fratelui meu, felul select în care își procură victimele, sângele vostru nu ar fi fost o problemă pentru el, cum nici al meu nu a fost. Oricât de dorit ar fi, gralul acesta nu poate fi băut. Evident, Willwolf știa că, dacă voia să-și păstreze autoritatea asupra voastră, trebuia să evite orice confruntare directă dintre voi și cei asemănători lui. Însă motivele care îl împiedicau să vă lase liberi erau cu totul altele.

Ochii mi s-au mărit de surprindere, în timp ce ai lui Willy s-au strâns încruntați.

— Vrei să spui că se hrănesc cu ființe umane? Întrebă el printre dinții încleștați.

Tata aprobă din cap.

— Cu viața din sângele lor. Oamenii îi numesc strigoi sau vampiri.

— Lilieci...? am întrebat buimăcită.

— Luați loc, ne invită Willhelm. O să vă spun

adevărata istorie, cum am apărut noi, nemuritorii, pe Terra, lucru ce mi-am dat seama că nu l-a făcut fratele meu geamăn.

— Cum, sunteți gemeni? m-am înecat șocată.

— Ce încântător, nu-i așa? Deși e poate greu de crezut, chiar suntem frați gemeni.

Într-adevar era destul de greu să faci o legătură între cei doi; unul era pură lumină, iar celălalt pur întuneric. Ne-am așezat pe scaunele aurite, tapițate cu mătase în același ton.

Willhelm a luat loc în fața noastră, încrucișându-și degetele lungi. Pentru o clipă ne-a privit cu multă căldură. În jurul nostru se instalase o liniște adâncă, până și vuietul apei se potolise. El a inspirat profund, apoi a început să povestească deslușit cu o voce puternică, hipnotizantă.

— Acest univers a fost creat de Forța Absolută, Împăratul, prin cosmicizarea Haosului rezultat după interacțiunea a două câmpuri energetice. Materia rezultată a fost testată cu atenție, iar acolo unde s-a ivit apa s-a început marea lucrare. Taria (forma populară de la tărie), Taria de sub ape a fost botezată Tara, Terra de astăzi. Apele au fost despărțite, albastru sus – albastru jos, iar taria de jos a fost scoasă la lumină. Consacrarea a venit prin crearea primului taran, a omului, cu scopul de a avea un fiu întrupat în materie care să cunoască și să stăpânească noua creațiune. La acest proiect al creării lumii materiale participase și Iluminatul, căpetenia cetelor îngeresti. Acesta fiind cel mai apropiat de Împărat, al doilea în scaunul împărătesc ca forță, cel mai mare și strălucit Heruvim. Iluminatul deținând înțelepciunea

profundă asupra adâncurilor tainelor divine, a simțit că era momentul ideal să-și pună în aplicare planurile pe care le nutrea pe ascuns; să îl discrediteze pe Împărat pentru a-i putea lua sceptrul puterii. Stând la pândă, cu viclenie și-a pregătit atacul, știind că avea șanse de izbândă.

Degetele lungi ale părintelui nostru s-au mișcat ușor pe lustrul de argint al mesei.

— Iluminatul a mărturisit Împăratului că observase o neregulă în opera creației – slăbiciunea cărnii. Materia, din care fusese plămădit Taranul, nu deținea suficientă rezistență pentru a găzdui Apa Vie, Strălucitorul Iluminat fiind convins că relația organică a omului cu materia lumii, necesară viețuirii lui, e atât de puternică, încât hrana trupului să ajungă să depășească hrana spiritului. După el, dragostea omului era mult mai mare pentru paradisul tangibil creat, decât pentru creator. Și a avertizat că omul, dacă ar fi pus la încercare, îi putea decepționa, compromițând Apa Vie ce îi fusese insuflată în prima zi a creației, ceea ce era un lucru inadmisibil. Împăratul având încredere în perfecțiunea creației, în legătura de iubire profundă, indistructibilă, dintre El și fiii întrupați, și-a păstrat convingerea neclintită. Totul se construise în iubire, cu iubire... Creația având ca temelie iubirea, nu putea fi decât iubire, orice alt lucru material era irelevant. Atunci Iluminatul l-ar fi provocat, sugerându-i:

„Le poți da o singură poruncă, să se abțină de la un singur lucru într-o singură zi. Dacă iubirea lor e tare, dacă te iubesc ca pe un tată, te vor asculta și vor anula orice relație de comuniune cu materialul ce-i

înconjoară, iar eu bucuros îmi voi retrage cuvintele și o să-i slujesc ca pe fiii tăi și frații mei, așa cum merită“.

—Împăratul a acceptat și Iluminatul s-a oferit să se materializeze chiar el în ispita de care oamenii nu trebuiau să se atingă timp de o zi. Fiilor tarani li s-a dat porunca să-l ocolească pe Iluminatul întrupat. Totuși, cum acesta contribuise la opera creației, știa exact ce are de făcut. Oamenii fusese-ră creați după chipul și asemănarea amândurora... În om exista și partea lui tainică, necunoscută chiar și Împăratului, și nimeni nu va putea să afirme cu certitudine cine exact întinase Apa Vie; carnea sau el, preastrălucitul Iluminat, înțeleptul cerului cel mai înalt. Cunoscându-le perfect dorințele ascunse și cum anume le putea stârni interesul, când bărbatul a adormit, Iluminatul s-a apropiat de femeie. Frumusețea și strălucirea noului a captivat-o, iar vorbele lui dulci și amăgitoare au făcut-o pe aceasta să uite imediat de promisiunea făcută Tatălui și nu numai că s-a apropiat să discute cu Iluminatul întrupat, dar a și acceptat să-i fie soție în acea noapte. Cum el avea nevoie să-și demonstreze istețimea mai presus de Împărat, a profitat de slăbiciunea femeii, rugând-o să-l trezească și pe bărbat, să participe la împerechere alături de ei. Plin de trufie, Iluminatul i-a provocat pe cei doi să-și renege Tatăl Creator, iar aceștia, cu mințile înfierbântate de clocotul Apei tulburate de orbitoarea pasiune ce li se înfățișa în toată măreția ei năvalnică, au făcut-o fără să stea prea mult pe gânduri. Mai mult, l-au luat în răs și l-au batjocorit.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

MAGNETISM	7
CAPITOLUL 1	
Fuga din subteran	9
CAPITOLUL 2	
Izvorul apei vii	19
CAPITOLUL 3	
Nemuritori printre muritori	49
CAPITOLUL 4	
Monștri și heruvimi	68
CAPITOLUL 5	
O nuntă aranjată	118
CAPITOLUL 6	
Lanțuri nevăzute subjugă	132
CAPITOLUL 7	
Cutezanța unui nelegiuit	148
CAPITOLUL 8	
Magnetism tulburător	167
CAPITOLUL 9	
Căderea în ispită	199
CAPITOLUL 10	
Mrejele iubirii mi se descoperă	226
CAPITOLUL 11	
An nou, om înnoit	239

CAPITOLUL 12	
Tulburare	256
CAPITOLUL 13	
Un nou început	284
CAPITOLUL 14	
Fluturi	298
CAPITOLUL 15	
La vânătoare	309
CAPITOLUL 16	
Alexandra	330

PARTEA A DOUA

ZILE DENSE, NOPTI IMPOSIBILE	345
CAPITOLUL 1	
Lumea mea din sticlă	347
CAPITOLUL 2	
Zero	380
CAPITOLUL 3	
Un corb mă urmărește	403
CAPITOLUL 4	
Plimbare cu cântec	410
CAPITOLUL 5	
Gheața mă îngheață	420
CAPITOLUL 6	
Drumuri și drumuri	445
CAPITOLUL 7	
Nu mai mult de trei	463
CAPITOLUL 8	
Dincolo, în cealaltă lume	491
CAPITOLUL 9	
Zbor în prăpastie	506
CAPITOLUL 10	
Negru și alb	548

CAPITOLUL 11	
Un înger pentru mine	556
CAPITOLUL 12	
Porți deschise	580
PARTEA A TREIA	
ALB, ROȘU ȘI NEGRU	611
CAPITOLUL 1	
Întuneric	613
CAPITOLUL 2	
Lumină de ceară	621
CAPITOLUL 3	
Adâncuri de smoală	643
CAPITOLUL 4	
Iad sau rai	657
CAPITOLUL 5	
Carne perforată	671
CAPITOLUL 6	
Clipe dulci	685
CAPITOLUL 7	
Vis întunecat	700

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN

Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: iulie 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Gemenii Willy și Lilly, creaturi de-o frumusețe neobișnuită și având puteri supranaturale, sunt Fiii Luminii. Lilly își dorește să cunoască oamenii direct, trăind în mijlocul lor, și își convinge fratele să se mute în București. Aici, cei doi o întâlnesc pe Alexandra, fiica unui afacerist lipsit de scrupule. Deși la început Willy nu este de acord cu implicarea lor în problemele muritorilor, la insistențele lui Lilly acceptă o căsătorie de conveniență cu Alexandra, pentru a o scoate de sub tutela distructivă a tatălui.

Crimele, fățărnicia, răutatea împânzesc orașul și restul provinciilor. Odată ce Lilly se angajează să-i pătrundă tainele, pentru ca dreptatea să triumfe, piramida întunecată se clatină. Însă, în străfundul pământului, de pe tronul întunecat, Willworf – sprijinit de Marele Iluminat – făurește planuri de atac, așteptând momentul potrivit să-și surprindă fratele și nepoții.

Povești despre iubire, dezamăgire, speranță, dăruire, altruism, din trei perspective feminine diferite. Pe tot parcursul lecturii, o întrebare revine: oare iubirea, singură, poate schimba lumea?

CĂRȚILE • ARVEN

9 786068 530239 >

hergbenet.ro/cartile-arven